

Regeringens proposition

1982/83: 156

om godkännande av tilläggskonvention till utlämningskonventionen
den 24 oktober 1961 mellan Sverige och Amerikas Förenta Stater;

beslutad den 17 mars 1983.

Regeringen föreslår riksdagen att antaga det förslag som har upptagits i
bifogade utdrag av regeringsprotokoll.

På regeringens vägnar

OLOF PALME

LENNART BODSTRÖM

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att riksdagen godkänner en tilläggskonvention
till konventionen om utlämning mellan Sverige och Amerikas Förenta
Stater. Tilläggskonventionen tar sikte på att dels förenkla själva utläm-
ningsförfarandet, dels utvidga tillämpningsområdet. Genom tilläggskon-
ventionen uppkommer ökade möjligheter att få till stånd utlämning för
bl. a. ekonomisk brottslighet.

UTRIKESDEPARTEMENTET

Utdrag
PROTOKOLL
vid regeringssammanträde
1983-03-17

Närvarande: Statsministern Palme, ordförande, och statsråden I. Carlsson, Lundkvist, Feldt, Sigurdsen, Gustafsson, Leijon, Hjelm-Wallén, Peterson, Andersson, Rainer, Boström, Bodström, Göransson, Gradin, Dahl, R. Carlsson, Holmberg, Hellström

Föredragande: statsrådet Bodström

Proposition om godkännande av tilläggskonvention till utlämningskonventionen mellan Sverige och Amerikas Förenta Stater om utlämning

1 Inledning

Sedan tillkomsten av lagen (1957:668) om utlämning för brott har Sverige iakttagit återhållsamhet i fråga om att ingå utlämningsavtal med främmande stater (jfr prop 1957:156 s 29–30). Lagen om utlämning för brott är också uppbyggd på det sättet att utlämning från Sverige kan ske oberoende av om traktat med den främmande staten föreligger. Detta utesluter emellertid inte att utlämningsavtal kan vara önskvärda från svensk synpunkt i vissa fall. I synnerhet gäller detta i förhållande till de stater vilkas interna lagstiftning som ett villkor för utlämning uppställer kravet på en ömsesidigt förpliktande överenskommelse. Till denna grupp av länder hör Amerikas Förenta Stater.

I samband med utarbetandet av 1957 års lag om utlämning för brott frigjorde sig Sverige från de allra flesta av sina tidigare gällande utlämningstraktater med främmande stater. Sedan utlämningslagen trätt i kraft upptogs förhandlingar med Amerikas Förenta Stater om en ny utlämningskonvention. Dessa förhandlingar resulterade i en den 24 oktober 1961 undertecknad konvention i ämnet. Beträffande innehållet i konventionen får jag hänvisa till prop 1962:40 och SÖ 1963:17. Denna konvention har sedan följts av bilaterala utlämningstraktater med Storbritannien och Nordirland (SÖ 1965:19–20), Australien (SÖ 1974:3) och Canada (SÖ 1976:30). Sverige har också ratificerat den europeiska utlämningskonventionen (SÖ 1959:65).

Antalet utlämningsärenden där Sverige varit den ansökande staten har ökat markant under senare år. Detta gäller inte minst i förhållande till Amerikas Förenta Stater.

Av denna anledning har det varit ett starkt svenskt önskemål att söka uppnå en förenkling av själva förfarandet i utlämningsärendena för att undvika att dessa drar ut på tiden eller att utlämningsframställningar avvi-

sas av rent formella skäl. Med beaktande av de erfarenheter som vunnits under senare tid på såväl amerikansk som svensk sida rörande tillämpningen av utlämningskonventionen mellan länderna upptogs förhandlingar om ett tillägg till utlämningskonventionen mellan länderna. Syftet var i främsta rummet att förenkla handläggningen av utlämningsärendena genom att vardera staten i princip godtar de häktningsbeslut som meddelats i den andra staten utan ytterligare utredning om de omständigheter som ligger till grund för misstanken om brott.

Från svensk sida har man också önskat att få fler brottstyper och i synnerhet de s k fiskaliska brotten inkluderade i den gällande förteckningen över utlämningsbara brott. Utvecklingen av nya brottstyper och särskilt kampen mot den organiserade och den ekonomiska brottsligheten har lett fram till att man på amerikanskt håll nu förklarar sig beredd att frånfalla det tidigare kravet på en specificering i konventionen av de brott för vilka utlämning kan ske. Möjlighet har därmed öppnats för en överenskommelse som innebär en allmän förpliktelse för de avtalsslutande staterna att, med de begränsningar och på de villkor som har fastställts i konventionen, till varandra utlämna personer som är eftersökta för lagföring, som befunnits skyldiga till brott eller som söks för verkställighet av dom. Även en del andra ändringar i förhållande till nuvarande avtal har aktualiserats.

Efter förhandlingar undertecknades den 14 mars 1983 i Stockholm en tilläggskonvention till konventionen om utlämning mellan Sverige och Amerikas Förenta Stater. Texten till tilläggskonventionen på svenska och engelska språken bör fogas till regeringsprotokollet i detta ärende som *bilaga*. Beträffande de artiklar som inte förekommer i tilläggskonventionen gäller konventionen i sin ursprungliga lydelse.

2 Tilläggskonventionen och överväganden med anledning därav

Art. I. Denna artikel innefattar som tidigare ett åtagande att bevilja utlämning i enlighet med de bestämmelser och villkor som fastställts i konventionen. Man har emellertid nu preciserat de personkategorier som omfattas av konventionen. Detta har föranletts av den kritik som riktats mot användningen av ordet "misstänkt" i den svenska versionen och av ordet "charged" i den engelska texten. Genom att istället använda uttrycket "personer, som är eftersökta för lagföring" och dess engelska motsvarighet har klargjorts att utlämning kan begäras beträffande en häktad person även innan denne har åtalats för gärningen i fråga. Uppdelningen av dömda personer på sådana "som har befunnits skyldiga till ett brott" och sådana "som är eftersökta för verkställande av en dom" motiveras av ett amerikanskt önskemål om att personer som avvikit efter en sakerförklaring men innan påföljd fastställts också skall omfattas av konventionen.

Art. II. På amerikansk sida har man frånfallit det tidigare kravet på s k

brottskatalog. Punkt 1 innehåller i stället en generell bestämmelse om att som villkor för utlämning gäller att för gärningen är föreskrivet minst två års fängelse enligt båda staternas lagstiftning. Beträffande en dömd person gäller att minsta återstående strafftid skall vara sex månader. Skärpningarna av förutsättningarna för självständigt utlämningsbara brott på ovan angivna sätt har sin grund i önskemålet att begränsa utlämningsinstitutet till allvarigare brott.

I punkt 2 klargörs att det saknar betydelse om ett visst brott i de båda konventionsstaterna hänförs till samma brottskategori eller har samma benämning. Bestämmelserna under 2 b) syftar till att klargöra att amerikanska federala domstolar har behörighet i ärendet. Punkt 3 innebär att utlämning kommer att kunna beviljas inte endast för gärningsmannaskap, försök och medverkan utan också för stämpling och förberedelse. Detta kan t ex ha betydelse beträffande narkotikabrottslighet för vilken ett direkt gärningsmannaskap inte kan styrkas.

Punkt 4. Om utlämning beviljas för en gärning skall s k accessorisk utlämning beviljas även för gärning som uppfyller alla andra krav i fråga om utlämning än strafftidens längd.

Art. III. Konventionens bestämmelser i denna artikel har med ovan angivna tillägg och ändringar infogats i art. II varför art. III har upphävts.

Art. IV. Enligt denna artikel skall den ansökande statens egna medborgare alltid utlämnas, om de inte lagförs i den anmodade staten. Person med tredje lands medborgarskap skall utlämnas om i ett omvänt fall den anmodade statens domstolar varit behöriga att pröva ansvar för gärningen i fråga. Praktiskt taget alla fall där ett starkt önskemål om lagföring i Sverige gör sig gällande är inbegripna i artikeln. Den nya lydelsen innebär större möjligheter än hittills att få en utlämning till stånd för utom riket begången eller planerad brottslighet som riktas mot Sverige. Detta får också ses som ett led i kampen mot narkotikabrottsligheten och den ekonomiska brottsligheten.

I fråga om brott begångna inom den anmodade statens jurisdiktionsområde får utlämning vägras, när denna stat vidtar åtgärder för att själv lagföra den person som har begärts utlämnad. Det bör här erinras om att något formellt hinder inte föreligger för Sverige att medge utlämning för ett brott som har begåtts inom riket, men det har förutsatts att särskilda skäl i så fall skall föreligga (prop 1975:35 sid 110). Den diskretionära prövning som avtalet medger på denna punkt kommer på svensk sida att fullgöras av regeringen.

Art. VI. Artikeln ger möjlighet till en diskretionär prövning från regeringens sida av om överlämnandet av den eftersökte skall uppskjutas till dess lagföringsåtgärderna har slutförts och ett eventuellt utdömt straff avtjänats eller om han skall tillfälligt utlämnas till den ansökande staten för lagföring där.

Under förutsättning av riksdagens bifall till prop. 1982/83:91 kommer det

från och med den 1 juli 1983 genom en ändring i lagen (1957:668) om utlämning för brott att bli möjligt för Sverige att begagna sig av denna möjlighet att för lagföring få en person tillfälligt utlämnad hit.

Art. VII. Den nya punkten 2 innebär, att om en framställning om utlämning avslås enbart på den grunden att den person som begärts utlämnad är medborgare i den andra staten, denna på begäran skall vidta alla åtgärder som är möjliga enligt dess lag för att lagföra den person som begärts utlämnad. Denna bestämmelse har sin grund i det förhållandet att Sverige till skillnad från Förenta Staterna inte medger utlämning av egna medborgare och åsyftar att förhindra att en svensk medborgare undandrar sig lagföring för ett i Förenta Staterna begånget brott genom att ta sin tillflykt till Sverige.

Art. XI. Denna artikel innefattar de mest genomgripande förändringarna i förhållande till vad som tidigare gällt. Avsikten har varit att få till stånd en förenkling av dokumentationskravet vid en utlämningsframställning. Sålunda har man på amerikanskt håll frånfallit det annars inom anglosaxisk utlämningsrätt allmänt gällande kravet på att bevisningen om brottslighet beträffande en person som är eftersökt för lagföring skall vara sådan som enligt lagstiftningen på den ort där den eftersökte påträffats skulle rättfärdiga hans ställande inför rätta om brottet begåtts där. I praktiken har detta krav inneburit att man på svensk sida i såväl formellt som materiellt hänseende varit tvungen att anpassa bevismaterialet efter vad som kunde antagas vara godtagbart för en amerikansk domstol. Detta har varit förenat med stora svårigheter och ibland lett till att ett utlämningsärende inte kunnat drivas framgångsrikt. På amerikanskt håll har man haft motsvarande svårigheter i ärenden om utlämning från Sverige.

Tanken bakom den reviderade artikel XI är att ett häktningsbeslut som har meddelats av en domare eller annan domstolstjänsteman i den ena staten normalt skall kunna godtas av myndigheterna i den andra staten som grund för utlämning utan att det behöver ske någon ny prövning av vilken styrka bevisningen mot den eftersökte har. Till häktningsbeslutet skall emellertid fogas sådan ytterligare utredning som ger vid handen att det finns sannolika skäl att anta att den eftersökte har begått det brott för vilket utlämning begärs. Vid förhandlingarna rådde enighet om att den utredning som här åsyftas inte behöver innefatta uppteckningar av vittnesförhör eller annan bevisning som kan ligga till grund för en självständig bevisprövning. Det är tillräckligt att utredningen innefattar en sådan kortfattad dokumentation av omständigheterna kring brottet och övriga relevanta faktorer som brukar återfinnas i en svensk häktningspromemoria och som således i praktiken normalt också ligger till grund för ett svenskt häktningsbeslut. En sådan utredning är av betydelse inte minst mot bakgrund av att ett amerikanskt häktningsbeslut (warrant of arrest), till skillnad från ett svenskt häktningsbeslut, i regel utgörs endast av ett av en domare ifyllt förtryckt formulär, av vilket inte framgår vilka omständigheter som legat till grund för beslutet.

Artikelns avfattning får med hänsyn till bestämmelsen i 9 § tredje stycket lagen om utlämning för brott anses medföra att ett amerikanskt häktningsbeslut åtföljt av sådan ytterligare dokumentation som här beskrivits skall godtas som grund för utlämning, om det inte i det särskilda fallet framgår att häktningsbeslutet är uppenbart oriktigt. Den utredning som den eftersökte kan komma att åberopa i skuldfrågan blir således utan betydelse i utlämningsärendet utom om det undantagsvis framgår av denna utredning att häktningsbeslutet är uppenbart oriktigt.

Utlämningsframställningen skall vidare åtföljas av en redovisning av de brottsbeskrivningar och straffbestämmelser som är tillämpliga på gärningen innefattande även tillämpliga preskriptionsbestämmelser samt adress och identifieringsuppgifter angående den eftersökte som visar att denne är den person som åsytas med häktningsbeslutet.

Beträffande underlaget för utlämningsframställningen då den eftersökte dömts för brottet har, med hänsyn till nyss nämnda bestämmelse i utlämningslagen, liksom tidigare den lösningen valts att den anmodade staten i undantagsfall skall kunna begära ytterligare handlingar (jfr prop 1962:40 s. 7–8).

Någon legalisering av utlämningshandlingarna kommer fortsättningsvis inte att krävas men i dessa skall ingå en vederbörligen bestyrkt översättning till den anmodade statens språk.

Art. XII. Artikelns nya lydelse skall leda till ökad effektivitet genom att medge direktkontakt mellan de båda ländernas centralmyndigheter i fråga om skiljaktigt anställande. Det är angeläget att gärningen redan på detta stadium preciseras noggrant till tid och plats och att uppgifterna till ledning för den eftersöktes identitet och adress är så exakta som möjligt.

I artikelns sista punkt klargörs att det förhållandet att den eftersökte frigetts till följd av att tiden för provisoriskt anställande utgått utan att utlämningshandlingarna inkommit inte skall förhindra utlämning om dessa avlämnas vid en senare tidpunkt.

Art. XIII. För att man på ett så tidigt stadium som möjligt skall kunna reda ut eventuella juridiska problem som kan uppstå i ärendet och införskaffa kompletterande utredning har man enats om att den anmodade staten skall granska utlämningsframställningen innan den vidarebefordras till domstol. Vad Sverige beträffar kommer detta att ske genom utrikesdepartementet och riksåklagaren.

Från svensk sida har i detta sammanhang framhållits att riksåklagaren vid sin befattning med utlämningsärenden enligt rättegångsbalkens regler också har att beakta uppgifter som talar till den misstänktes förmån.

De nya bestämmelserna i punkt 2 i artikelns angående kostnaderna i utlämningsärenden överensstämmer med nuvarande praxis.

Av tilläggskonventionens slutbestämmelser framgår uttryckligen att den skall vara tillämplig även på gärningar som har begåtts före dess ikraftträdande.

Den tilläggskonvention som nu undertecknats ger de svenska myndigheterna större möjligheter att få personer som tagit sin tillflykt till Förenta Staterna utlämnade till Sverige för lagföring. Inte minst viktigt är härvidlag att den tidigare brottskatalogen ersatts av en allmän definition av utlämningsbara brott som således även innefattar de tidigare undantagna fiskala brotten. Detta får ses som ett led i och ett bidrag till kampen mot den ekonomiska brottsligheten. Förenklingarna i själva förfarandet och de åtaganden Sverige gjort att medge utlämning i motsvarande fall ligger helt inom utlämningslagens ram. Sverige kan alltså ratificera tilläggskonventionen utan att någon ändring vidtas i gällande lag.

Under de förhållanden som jag nu har angett finner jag det motiverat att Sverige ratificerar tilläggskonventionen. I denna fråga har samråd ägt rum med chefen för justitiedepartementet.

3 Hemställan

Med hänvisning till vad jag nu har anført hemställer jag att regeringen föreslår riksdagen att godkänna den tilläggskonvention till utlämningskonventionen den 24 oktober 1961 mellan Sverige och Amerikas Förenta Stater som undertecknades i Stockholm den 14 mars 1983.

4 Beslut

Regeringen ansluter sig till föredragandens överväganden och beslutar att genom proposition föreslå riksdagen att antaga det förslag som föredraganden har lagt fram.

Tilläggskonvention om utlämning mellan Konungariket Sverige och Amerikas Förenta Stater

Konungariket Sveriges regering och Amerikas Förenta Staters regering, som önskar göra den i Washington den 24 oktober 1961 undertecknade utlämningskonventionen mera effektiv, har överenskommit om följande ändringar i och tillägg till konventionen:

Artikel I

Vardera avtalsslutande staten åtar sig att i enlighet med de bestämmelser och villkor som fastställts i denna konvention till den andra staten utlämna på dess territorium påträffade personer, som är eftersökta för lagföring, som har befunnits skyldiga till ett brott eller som är eftersökta för verkställandet av en dom beträffande ett enligt artikel II i denna konvention utlämningsbart brott, vilket har begåtts inom den andra statens territoriella jurisdiktionsområde eller utanför detta under de i artikel IV i denna konvention angivna villkoren.

Artikel II

1. Ett brott skall vara ett utlämningsbart brott endast om det enligt båda de avtalsslutande staternas lagar är belagt med frihetsstraff under en tid av minst två år. När framställningen om utlämning avser en person som har befunnits skyldig till och dömts för brott, skall emellertid utlämning beviljas endast om strafftidens längd eller den sammanlagda strafftid som återstår att avtjäna uppgår till minst sex månader.

2. Vid tillämpningen av denna artikel skall det vara utan betydelse.

a) om de avtalsslutande staternas lagar hänför brottet till samma brottskategori eller betecknar brottet med samma terminologi; eller

b) om det för brottet enligt Amerikas Förenta Staters federala lagstiftning krävs bevis för mellanstatlig transport eller användning av postväsendet eller andra hjälpmedel som berör mellanstatlig eller utrikes handel, eftersom sådana omständigheter endast är av betydelse för att ge behörighet åt en federal domstol i Amerikas Förenta Stater.

Supplementary Convention on Extradition between the United States of America and the Kingdom of Sweden

The Government of the United States of America and the Government of the Kingdom of Sweden, desiring to make more effective the Extradition Convention signed at Washington October 24, 1961, have agreed upon the following amendments and additions to the convention:

Article I

Each Contracting State undertakes to surrender to the other, subject to the provisions and conditions laid down in this Convention, those persons found in its territory who are sought for the purpose of prosecution, who have been found guilty of committing an offense, or who are wanted for the enforcement of a sentence, in respect of any offense made extraditable under Article II of this Convention committed within the territorial jurisdiction of the other, or outside thereof under the conditions specified in Article IV of this Convention.

Article II

(1) An offense shall be an extraditable offense only if it is punishable under the laws of both Contracting States by deprivation of liberty for a period of at least two years. However, when the request for extradition relates to a person who has been convicted and sentenced, extradition shall be granted only if the duration of the penalty, or the aggregate of the penalties still to be served amounts to at least six months.

2) For the purpose of this Article, it shall not matter;

(a) whether or not the laws of the Contracting States place the offense within the same category of offenses or denominate the offense by the same terminology; or

(b) whether or not the offense is one for which United States federal law requires proof of interstate transportation, or use of the mails or of other facilities affecting interstate or foreign commerce, such matters being merely for the purpose of establishing jurisdiction in a United States federal court.

3. Med beaktande av de i punkterna 1 och 2 i denna artikel angivna villkoren skall utlämning också beviljas för stämpling, försök, förberedelse eller medverkan till brott.

4. När utlämning har beviljats beträffande ett utlämningsbart brott, skall den också beviljas beträffande varje annat brott som har upptagits i utlämningsframställningen och som uppfyller alla andra villkor för utlämning utom den i punkt 1 i denna artikel angivna tiden för frihetsberövande.

Artikel III

Upphävd.

Artikel IV

1. Med förbehåll för bestämmelserna i punkt 2 i denna artikel skall utlämning beviljas för ett utlämningsbart brott som har begåtts utanför den ansökande statens territoriella jurisdiktionsområde, om

a) den anmodade statens domstolar skulle ha varit behöriga att utöva jurisdiktion under liknande omständigheter; eller

b) den eftersökte är medborgare i den ansökande staten.

2. Utlämning får vägras för ett brott som har begåtts inom den anmodade statens territoriella jurisdiktionsområde, när denna stat vidtar alla de åtgärder som är möjliga enligt dess egen lag för att lagföra den person som har begärts utlämnad.

3. Med uttrycket "territoriellt jurisdiktionsområde" i denna artikel och i artikel I i denna konvention förstås territorium, inbegripet sjöterritorium och lufterummet däröver, som tillhör endera avtalsslutande staten eller står under dess kontroll, liksom fartyg och luftfartyg, tillhörande endera avtalsslutande staten eller dess medborgare eller juridiska personer, när sådant fartyg befinner sig på öppna havet eller sådant luftfartyg befinner sig över öppna havet.

Artikel VI

Om en utlämningsframställning beviljas beträffande en person mot vilken åtal har väckts eller som på den anmodade statens territorium avtjänar straff för ett annat brott, får den anmodade staten

a) uppskjuta överlämnandet av den eftersökte till dess förfarandet mot denna person

(3) Subject to the conditions set out in paragraphs (1) and (2) of this Article, extradition shall also be granted for conspiring in, attempting, preparing for, or participating in, the commission of an offense.

(4) When extradition has been granted with respect to an extraditable offense, it shall also be granted with respect to any other offense specified in the extradition request that meets all other requirements for extradition except for periods of deprivation of liberty set forth in paragraph (1) of this Article.

Article III

Deleted.

Article IV

(1) Subject to the provisions of paragraph (2) of this Article, extradition shall be granted in respect of an extraditable offense committed outside the territorial jurisdiction of the requesting State if:

(a) the courts of the requested State would be competent to exercise jurisdiction in similar circumstances; or

(b) the person sought is a national of the requesting State.

(2) Extradition may be refused for an offense which has been committed within the territorial jurisdiction of the requested State, when that State takes all possible measures in accordance with its own laws to prosecute the person claimed.

(3) The words "territorial jurisdiction" as used in this Article and in Article I of this Convention mean: territory, including territorial waters, and the airspace thereover, belonging to or under the control of one of the Contracting States; and vessels and aircraft belonging to one of the Contracting States or to a citizen or corporation thereof when such vessel is on the high seas or such aircraft is over the high seas.

Article VI

If the extradition request is granted in the case of a person who is being prosecuted or is serving a sentence in the territory of the requested State for a different offense, the requested State may:

(a) defer the surrender of the person sought until the conclusion of the proceedings

har slutförts eller till dess det straff som kan ha utdömts eller kan komma att utdömas har slutgiltigt avtjänats; eller

b) tillfälligt överlämna den eftersökte till den ansökande staten för lagföring. Den sålunda överlämnade personen skall hållas i förvar under uppehållet i den ansökande staten och skall, sedan förfarandet mot denna person slutförts, återlämnas till den anmodade staten på villkor, varom de avtalsslutande staterna kommer överens.

Artikel VII

1. Den anmodade staten är icke förpliktigad att bevilja utlämning av en person, som är medborgare i den anmodade staten, men den verkställande myndigheten i den anmodade staten skall i enlighet med lagen i denna stat ha rätt att överlämna en egen medborgare, om detta enligt dess bedömande anses böra ske.

2. Om utlämningsframställningen avslås enbart på grund av att den person som har begärts utlämnad är medborgare i den anmodade staten, skall denna stat, om den uppmanas härtil av den ansökande staten, vidtaga alla åtgärder som är möjliga enligt dess egen lag för att lagföra den person som har begärts utlämnad. Om den anmodade staten behöver ytterligare handlingar eller bevis, skall sådana handlingar eller bevis utan kostnad överlämnas till denna stat. Den ansökande staten skall underrättas om resultatet av sin framställning.

Artikel XI

1. En framställning om utlämning skall göras på diplomatisk väg.

2. Framställningen om utlämning skall åtföljas av

a) uppgift om den eftersöktes identitet och troliga uppehållsort;

b) uppgift om de faktiska förhållandena i ärendet innefattande, om möjligt, tidpunkt och plats för brottet;

c) de lagrum som anger de väsentliga rekvisiten för det brott för vilket utlämning begärs och brottets benämning;

d) de lagrum som anger straffet för brottet; och

e) de lagrum som anger eventuell åtals- eller påföljdspreskription för brottet.

against that person, or the full execution of any punishment that may be or may have been imposed; or

(b) temporarily surrender the person sought to the requesting State for the purpose of prosecution. The person so surrendered shall be kept in custody while in the requesting State and shall be returned to the requesting State after the conclusion of the proceedings against that person in accordance with conditions to be determined by mutual agreement of the Contracting States.

Article VII

(1) There is no obligation upon the requested State to grant the extradition of a person who is a national of the requested State, but the executive authority of the requested State shall, subject to the appropriate laws of that State, have the power to surrender a national of that State if, in its discretion, it be deemed proper to do so.

(2) If the request for extradition is denied solely on the basis that the person claimed is a national of the requested State, that State shall, if asked to do so by the requesting State, take all possible measures in accordance with its own laws to prosecute the person claimed. If the requested State requires additional documents or evidence, such documents or evidence shall be submitted without charge to that State. The requesting State shall be informed of the result of its request.

Article XI

(1) The request for extradition shall be made through the diplomatic channel.

(2) The request for extradition shall be accompanied by:

(a) a statement as to the identity and probable location of the person sought;

(b) a statement of the facts of the case, including, if possible, the time and location of the crime;

(c) the provisions of the law describing the essential elements and the designation of the offense for which extradition is requested;

(d) the provisions of the law describing the punishment for the offense; and

(e) the provisions of the law describing any time limit on the prosecution or the execution of punishment for the offense.

3. En framställning om utlämning av en person som är eftersökt för lagföring skall också åtföljas av

a) bevisning som visar att det finns sannolika skäl att antaga att den eftersökte är den person som åsytas med häktningsbeslutet;

b) en bestyrkt kopia av ett häktningsbeslut (warrant of arrest) utfärdat av en domare eller annan behörig domstolstjänsteman såvitt gäller en framställning från Amerikas Förenta Stater, eller en bestyrkt kopia av ett häktningsbeslut utfärdat av en domare eller annan behörig domstolstjänsteman såvitt gäller en framställning från Sverige, samt sådan ytterligare utredning som ger vid handen att det finns sannolika skäl att antaga att den eftersökte har begått det brott för vilket utlämning begärs. Ett sådant häktningsbeslut och sådan ytterligare utredning skall godtagas som tillräcklig grund för utlämning, om det inte i ett särskilt fall framgår att häktningsbeslutet är uppenbart oriktigt.

4. Beträffande en person som har befunnits skyldig till brottet skall en framställning om utlämning åtföljas av en vederbörligen bestyrkt eller vidimerad kopia av den behöriga domstolens slutliga dom. Beträffande den som har befunnits skyldig men icke har dömts till straff skall framställningen åtföljas av ett intyg härom från den behöriga domstolen. I undantagsfall får dock den anmodade staten begära ytterligare handlingar.

5. Handlingar som har överlämnats på diplomatisk väg skall godtagas i utlämningsförfarandet i den anmodade staten utan ytterligare bestyrkande, vidimering eller annan legalisering.

6. De handlingar som ligger till grund för utlämningsframställningen skall åtföljas av en vederbörligen bestyrkt översättning till den anmodade statens språk.

Artikel XII

1. I brådskande fall får endera avtalsslutande staten begära att en misstänkt eller dömd person provisoriskt anhålles. En begäran om provisoriskt anhållande skall göras på diplomatisk väg eller direkt mellan Amerikas Förenta Staters justitiedepartement och Sveriges utrikesdepartement, varvid vägen över Interpol får användas.

(3) A request for extradition relating to a person who is sought for prosecution also shall be accompanied by:

(a) evidence providing probable cause to believe that the person sought is the person to whom the warrant or decision of arrest refers;

(b) a certified copy of the warrant of arrest, issued by a judge or other competent judicial officer with respect to a request emanating from the United States, or a certified copy of the decision of arrest (häktningsbeslut) issued by a judge or other competent judicial officer with respect to a request emanating from Sweden, and such supplementary documentation as provides probable cause to believe that the person sought committed the offense for which extradition is requested. Such a warrant or decision of arrest and supplementary documentation shall be recognized as sufficient grounds for extradition, unless, in a specific case, it appears that the warrant or decision of arrest is manifestly ill founded.

(4) In the case of a person who has been convicted of the offense, a request for extradition shall be accompanied by a duly certified or authenticated copy of the final sentence of the competent court. If the person was found guilty but not sentenced, the request shall be accompanied by a statement to that effect by the competent court. However, in exceptional cases, the requested State may request additional documentation.

(5) Documents transmitted through the diplomatic channel shall be admissible in extradition proceedings in the requested State without further certification, authentication or other legalization.

(6) The documents in support of the request for extradition shall be accompanied by a duly certified translation thereof into the language of the requested State.

Article XII

(1) In case of urgency, either Contracting State may request the provisional arrest of any accused or convicted person. Application for provisional arrest shall be made through the diplomatic channel or directly between the United States Department of Justice and the Ministry for Foreign Affairs in Sweden, in which case the facilities of Interpol may be used.

2. Begäran skall innehålla en beskrivning av den eftersökte, hans uppehållsort om denna är känd, en kort redogörelse för de faktiska omständigheterna i ärendet innefattande, om möjligt, tidpunkt och plats för brottet, uppgift om att häktningsbeslut eller dom meddelats mot nämnda person i enlighet med artikel XI samt uppgift om att en framställning om utlämning av den eftersökte kommer att avges.

3. Sedan sådan begäran mottagits, skall den anmodade staten vidtaga lämpliga åtgärder för att säkerställa den eftersöktes anhållande. Den ansökande staten skall omedelbart underrättas om resultatet av sin begäran.

4. Det provisoriska anhållandet skall upphöra, om den verkställande myndigheten i den anmodade staten icke inom en tidsrymd av 40 dagar efter gripandet av den eftersökte har mottagit den föreskrivna framställningen om utlämning och de handlingar som enligt artikel XI erfordras till stöd härför.

5. Att det provisoriska anhållandet upphört enligt punkt 4 i denna artikel skall icke förhindra utlämning av den eftersökte, om framställningen om utlämning och de handlingar till stöd härför som avses i artikel XI avlämnas vid en senare tidpunkt.

Artikel XIII

1. Den anmodade staten skall granska de till stöd för utlämningsframställningen åberopade handlingarna med avseende på deras juridiska hållbarhet, innan de överlämnas till de dömande myndigheterna, och skall sörja för att den ansökande statens intressen företräds inför de behöriga myndigheterna i den anmodade staten.

2. Kostnader som har samband med översättningen av handlingar och den eftersöktes transport skall betalas av den ansökande staten. Den anmodade staten skall icke fordra ersättning av den ansökande staten för kostnader som uppkommit till följd av eftersökta personers anhållande eller häktring, förhör med dem eller deras överlämnande i enlighet med bestämmelserna i denna konvention eller till följd av att den ansökande statens intressen företräts inför de behöriga myndigheterna i den anmodade staten.

(2) The application shall contain: a description of the person sought; the location of that person, if known; a brief statement of the facts of the case including, if possible, the time and location of the offense; a statement of the existence of a warrant or decision of arrest or a judgment of conviction against that person, as referred to in Article XI; and a statement that a request for extradition of the person sought will follow.

(3) On receipt of such an application, the requested State shall take the appropriate steps to secure the arrest of the person sought. The requesting State shall be promptly notified of the result of its application.

(4) Provisional arrest shall be terminated if, within a period of 40 days after the apprehension of the person sought, the Executive Authority of the requested State has not received the formal request for extradition and the supporting documents required by Article XI.

(5) The termination of provisional arrest pursuant to paragraph (4) of this Article shall not prejudice the extradition of the person sought if the extradition request and the supporting documents mentioned in Article XI are delivered at a later date.

Article XIII

(1) The requested State shall provide review of documentation in support of an extradition request for its legal sufficiency prior to presentation to the judicial authorities and shall provide for representation of the interests of the requesting State before the competent authorities of the requested State.

(2) Expenses related to the translation of documents and to the transportation of the person sought shall be paid by the requesting State. No pecuniary claim, arising out of the arrest, detention, examination and surrender of persons sought under the terms of this Convention or arising out of the representation of the interests of the requesting State before the competent authorities of the requested State, shall be made by the requested State against the requesting State.

Denna tilläggskonvention skall tillämpas på brott som omfattas av artikel II, vare sig de begåtts före eller efter dess ikraftträdande.

Artikel XVI i konventionen den 24 oktober 1961 skall också gälla denna tilläggskonventions ikraftträdande och uppsägning.

TILL BEKRÄFTELSE HÄRAV, har de befullmäktigade ombuden undertecknat denna tilläggskonvention och här nedan anbringat sina sigill.

Som skedde i två exemplar, på svenska och engelska språken, vilka äger lika vitsord, i Stockholm den 14 mars 1983.

FÖR KONUNGARIKET SVERIGES
REGERING

FÖR AMERIKAS FÖRENTA
STATERS REGERING

This supplementary Convention shall apply to offenses encompassed by Article II committed before as well as after its entry into force.

Article XVI of the Convention of October 24, 1961, shall also apply to the entry into force and the termination of this supplementary Convention.

IN WITNESS WHEREOF, the respective plenipotentiaries have signed this supplementary Convention and have affixed hereunto their seals.

DONE at Stockholm in duplicate, in the English and Swedish languages, both versions being equally authentic, this 14 March 1983.

FOR THE GOVERNMENT OF THE
UNITED STATES OF AMERICA

FOR THE GOVERNMENT OF THE
KINGDOM OF SWEDEN

